

КРАТКИЕ НАУЧНЫЕ СООБЩЕНИЯ

Э. С. Морибян

Сладкоядерный сорт черешни в Аштаракском районе
Армянской ССР

Сладкоядерный сорт черешни нами был найден при проведении исследования во время экспедиции в 1954 году на приусадебных участках колхозников села Парпи Аштаракского района, Армянской ССР, где их имеется лишь несколько деревьев.

Благодаря своим некоторым хорошим качествам, этот сорт может быть полезным для внедрения в производство, а также для проведения селекционной работы.

Ниже приводится описание сладкоядерного сорта:

Деревья средней величины — в тридцатилетнем возрасте имеют 7,5 м высоты и 24 см в диаметре ствола, форма кроны пирамидальная 5,5 м в диаметре.

Разветвление сильное; однолетний побег зеленоватого цвета, 10—40 см длины.

Листья мелкие, обратно яйцевидные 10,2 см длины и 48 см ширины. Пластинка листа зеленого цвета, снизу опушенная, имеет мелко-остро-зубчатые края с суживающейся вершиной.

Плоды крупные (20,0 × 18,8 × 21,2 мм), продолговато сердцевидные, весом в среднем 5,5 г.

Кожица — тонкая, темнокрасная или черная, блестящая. *Мякоть* красная, сочная, средней плотности, с высокими вкусовыми качествами, с приятной кислотностью. Сок темнокрасный.

Плодоножка — длинная, светлозеленая, в 68 мм длиной.

Косточка — округлая весом в 0,25 г, что составляет 4,5 веса плода.

Ядро сладкое с весом в 0,06 г. Созревание плодов сладкоядерной черешни позднее, от 25 июня до 15 июля. Плоды содержат 15,5% сахаристости. Хороши для изготовления варенья и потребления в свежем виде.

Деревья плодородные, мало подвержены болезням и поражению вредителями, морозостойки.

В период особо сильных для плодовых деревьев морозов в 1953—1954 гг. деревья этого сорта черешни дали высокий урожай.

Рис. 1. Сорт сладкоядерной черешни.

Принимая во внимание хорошие качества этого сорта можно рекомендовать развивать его в районах низменной зоны Армянской ССР.

Ереванский
сельскохозяйственный
институт

Поступило 27 VII 1954

Է. Ս. Մորկյան

ԿԵՌԱՍԵՆՈՒ ՔԱՂՑՐԱԿՈՐԻՋ ՍՈՐՏԸ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՌ-ԱՇՏԱՐԱԿԻ ՇՐՋԱՆՈՒՄ

Ա Մ Փ Ո Փ Ո Ւ Մ

Կեռասենու քաղցրակորիզ սորտը մենք հայտնաբերել ենք 1954 թվականի էքսպեդիցիայի ժամանակ, Աշտարակի շրջանի Փալբի գյուղի կուտնտեսականների տնամերձ այգիներում, որտեղ այդ սորտից կա ընդամենը մի քանի ծառ:

Իր մի շարք լավագույն հատկանիշների շնորհիվ կեռասենու քաղցրակորիզ սորտը կարող է արժեք ունենալ թե՛ արտագրության մեջ արմատավորելու և թե՛ սելեկցիոն աշխատանքներում օգտագործելու համար:

Ստորև բերում ենք քաղցրակորիզ կեռասենու սորտի նկարագրությունը.

Սառը միջին մեծությամբ է, 30 տարեկան հասակում ունի 7,5 մ. բարձրությամբ և ընդ 24 սմ. տրամագիծ: Սաղարթը դնդաձև է, 5,5 մ. տրամա-

գծով: Ճյուղավորումն ուժեղ է, միամյա ճիւղը կանաչավուն, 10—40 սմ երկարությամբ:

Տերևները մանր են, հակառակ-ձվաձև, ունեն 10,2 սմ. երկարություն և 4,8 սմ. լայնություն: Տերևաթիթեղը բաց կանաչ գույնի է, հակառակ կողմից թավապատ, եղրերը մանր-սուր-ատամնավոր են, ծայրը միանգամից նեղանում է և ունի սուր վերջավորություն:

Պտուղները խոշոր են, երկարավուն-սրտաձև (20,0, 18,8, 21,2 մմ.), և յուրաքանչյուրը կշռում է միջին հաշվով 5,5 գ:

Պաղի մաշկը փայլուն է, միջին հաստությամբ, լրիվ հասունացման ժամանակ մուգ-կարմիր է կամ սև գույնի:

Պտղամիսը կարմիր գույնի է, բավական ամուր, քաղցր է, հյութալի, դուրեկան թթվությամբ: Հյութը բալի գույնի է:

Պտղակորը բաց-կանաչ գույնի է, 68 մմ. երկարությամբ:

Կորիզները կլորավուն են, յուրաքանչյուրը միջին հաշվով 0,25 գ, որ կազմում է պտղի ընդհանուր կշռի 4,5⁰/₀-ը:

Միջուկը քաղցր է, 0,06 գ կշռով:

Քաղցրակորիզ կեռասենու պտուղները հասունանում են ուշ ժամկետում՝ հունիսի 25-ից մինչև հուլիսի 15-ը, որի համար նա շատ ուշագրավ է: Պտուղները պարունակում են 15,5⁰/₀ ընդհանուր շաքարներ: Օգտագործվում են թարմ վիճակում և մուրաբա պատրաստելու համար:

Կեռասենու քաղցրակորիզ սորտը շատ բերքառատ է, հիմանդրություններից ու փաստատուներից քիչ է տուժում և ցրտագիմացկուն է:

Նկատի ունենալով այս սորտի լավ հատկանիշները կարելի է խորհուրդ տալ Հայկական ՍՍՌ-ի ցածրագիր գոտում մշակելու: